

Viatge a Palamós: un conte moral

Eva Vázquez / evazquez@presencia.cat

a uns quants anys, una amiga amb qui rivalitzava pel mateix noi de la facultat ens va convidar a tota la colla a anar a passar el dissabte al seu poble. Era de Palamós, un lloc digne d'una excursió per a uns quants joves desbridats. Des de l'autocar de línia que ens hi portava, recordo que vam trobar bonica fins i tot la carretera. La noia ens esperava a l'estació amb un cabàs d'espart d'aquells que estaven de moda, amb una gran flor de roba cosida al costat que rebatia, més que afirmar-lo, l'origen pagès de la bossa, la seva rusticitat laboriosa. Jo era molt menys sofisticada: havia encabít la tovallola dins la funda d'un sac de dormir que ja no feia servir i portava un paravent vell del meu pare perquè m'anava ample i tenia l'avantatge, creia vagament, de desdibuixar-me a sota. Vam anar a esmorzar al port, cafè i xocolata, en un local una mica tenebrós adornat amb motius pirates que desprenia, tot i la impostura, una irresistible aroma cosmopolita de mar. Després vam passejar pels carrers del centre, amb tot de botiguetes de bijuteria i vestidets eivissencs, i, en acabat, vam anar a la Fosca. Feia un dia radiant. Devia ser a l'abril o al maig. El noi que ens disputàvem també hi era, mirant embadalit la pell ja embrunida de la meva amiga. Ser de Palamós era magnífic, si el noi que t'agradava t'ho reconeixia amb una expressió tan rendida com aquella. Fins aquell moment, no semblava pas que la sort s'hagués decantat; va ser veure-la a ella en el seu ambient, descobrir-la tan integrada al seu paisatge, que no podia ser més favorable a la seva causa, allò que ens va enamorar a tots. En aquella platja vaig perdre tota esperança: jo mai podria portar ningú a passar el cap de setmana al meu poble, on el més semblant a un entorn que pogués estremir-me era el replà de la meva escala. Acabava de llegir Ada o l'ardor, que servia de ben poca cosa per anar pel món si tens tot just divuit anys i t'has enamorat però et vesteixes amb la roba vella del pare i el lloc on vius et sembla una tara afegida amb lletra tortuosa a la partida de naixement. Al cap d'uns dies, l'amiga palamosina va perdre l'interès pel noi i, procurant intercedir per mi, va arrencar-li la confessió que jo li havia "mig agradat", però que em trobava "estranya". M'ho vaig prendre com si m'hagués considerat repulsiva o dement, però a la llarga va tenir efectes lenitius: em va ajudar a apreciar l'aridesa del meu poble. Hi ha paisatges que no són obvis.

F

Publicat a:

-Presència 26-04-2015 Pàgina 29

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/846914-viatge-a-palamos-un-conte-moral.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=misOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=misOpini%C3%B3&utm_campaign=rss